

Dole panoval naprostý zmatek. Hluk z kufrů narážejících do sebe, vzrušený hovor ostatních soutěžících a štěkání rozkazů k nim dolehly mnohem dříve, než se ocitli v přízemí. Zvuky se mísily s vůní čerstvě vyleštěných kožených bot a květinových parfémů vyrobených z exotických květů.

Delegace elfů už byla na odchodu. Všichni na sobě měli zdobená povlávající hedvábná roucha s vrstvami šifonu, která proměnila hlavní vstup v mlžný barevný opar. Eira se zastavila na schodech a obdivovala jejich půvab a módní styl, jež se tolik lišily od všeho, co znala.

Pár bouřkově šedých očí se otočil jejím směrem a nějak se, uprostřed davu a všeho toho shonu, setkal s jejím pohledem.

Před včerejším večerem ho zahlédla jen z dálky mezi ostatními elfími soutěžícími, ale pak ho Deneya zapsala na její taneční pořádek jako jednoho z vhodných tanečníků, a tak ji teď Olivinovy éterické rysy okamžitě upoutaly. Dnes si sčesal vlasy jen nedbale, nebo se mu uvolnily z účesu, který měl včera večer. Tmavé prameny mu poletovaly kolem ostrých

rysů tváře stejně beztlíčně jako šifonový plášť, jež měl připevněný na ramenou a který rámoval jeho postavu jako pavučinová křídla.

Ani jeden z nich neuhnul pohledem. Eira přemýšlela, jestli Olivin nečeká, až něco řekne. Nebo možná ona čekala, až něco řekne on. Jenže tenhle muž byl Stínem. Pokud tedy události uplynulého dne nezměnily jeho názor na měnící se síly v Risenu. Možná čekal na to, až Eira udělá první krok. Až mu dá signál. Vteřina se prodlužovala a pak... jejich spojení přerušil, otočil se a odešel.

Ne... rozhodně nezměnil názor. Neměl důvod, aby jeho důvěra ve Stínový dvůr zmizela. A u ostatních Stínů to zřejmě bylo stejné. Zůstali věrní Přízrakům – nadále důvěřovali Deneye, Lornovi a Rebec tak jako předtím. Navzdory tomu, že nevědomost a pýcha těch tří vedla k tomu, že byl dvůr téměř zničen, oni stále vyžadovali bezvýhradnou oddanost.

Ale Ducot to možná viděl jinak. Eira měla vždycky pocit, že je trochu jiný než ostatní Stíny. Nepůsobil jako až tak bezmyšlenkovitý stoupenec. Jenže bez ohledu na to, jak smýšlel o dvoře, teď dával najevo především to, co si myslel o *Eiře* – po tom, co udělala.

A co si o ní myslela Deneya? Velitelka toho všeho, žena, která Eiru vtáhla do zákeřného světa plného intrik...

Eira si představila Deneyu hluboko v podzemí Risenu, jak se naklání nad stolem a vládne tomu, co po útoku Pilířů zbylo ze Stínů. Opustí přestavbu podzemního útočiště a přijede na venkov na turnaj? Nebo zůstane tady a bude pátrat po Ulvarthovi? Kdyby byla chytrá, odjela by na venkov. Ulvarth se chystal provést svůj další tah na hrách – aspoň tolik Eira pochopila z jeho dýky a hrozeb.

Ať vyhraje ta lepší, pomyslela si. Deneyiny Stíny proti ní a jejím přátelům. Nevěděla, kdo se dostane k Ulvarthovi jako první, ale měla temnou jistotu, že ne všichni tohle setkání přežijí.

Protože se před branami shromáždilo velké množství občanů, směla na nádvoří vždy jen jedna skupina soutěžících. Solariský kontingent se